

PASJONGUDSTJENESTE LANGFREDAG

Lørenskog kirke 21. mars 2008

Johannes 18,1 – 19, 30 (Les teksten nederst, eller slå opp i Bibelen)

INNLEDNING

I påsken møter vi mange gamle helter. I krim og påskentøtter f eks. Men episodene og nøttene er heldigvis nye. Påskens budskap gir oss også møte med gamle helter. Men episoden er ikke ny – heldigvis. Selv om vi har hørt den før og vet hvordan den ender og dermed har mistet mye av spenningen og nyhetens interesse, så er episoden heldigvis ikke ny. Episoden er gammel og velkjent. Men den er verdt å fortelle om igjen hvert år. Fordi den er så viktig, så avgjørende, så grunnleggende for oss. Påskens helter gir oss en og samme episode i flere akter, om livets store tema. I dagens akt, langfredag, handler det om synd og skyld, oppgjør og soning, tilgivelse og å gå fri.

JESU LIDELSE OG DØD

Vi har hørt Jesu lidelseshistorie og død. Når vaktstyrken kommer for å arrestere Jesus og dramaet og lidelsene for alvor starter, står det: "Jesus visste om alt som skulle skje med ham". Jeg lurer på om ikke det må ha vært det verste for Jesus. Å vite om på forhånd alt som skulle skje.

Jesu lidelse og død rommer mange svik, mye brutalitet, maktkamp, og mye lidelse. Judas forråder han, selv om hans hensikt nok var å få Jesus opp som leder for et jødisk opprør. Peter banner til slutt på at han ikke kjenner Jesus. Pilatus vasker sine hender og skyver ansvaret for korsfestelsen over på jødernes opphisselse og ustoppelige krav.

Brutaliteten i piskingen og plagingen, vandring opp til Golgata, Via Dolorosa – smertens vei, bærende på tverrbejelken så langt han greide, og til slutt selve korsfestelsen, er voldsom. Pontius Pilatus var omtalt som et "standhatig, grusomt og ondt menneske". Og en leders tone og stil preger ofte hele hans organisasjon. Inkludert soldatene som utførte Pilatus ordre.

Maktkampen hadde mange nivåer. Pilatus opplevde ikke Jesus som en trussel. Han måtte bare løse jødernes opphisselse og krav så ro og orden ble opprettholdt. Så hans anseelse hos keiseren kunne bli styrket. Det er jødernes ledere og særlig prestene som kjenner seg truet av Jesus. Deres posisjon og tillit i folket. Ikke minst den mektige Annas-familien hvor Annas selv, hans sønner og nå hans svigersønn, Kaifas, delte på å være øversteprest. Annas var uansett pater familias og hadde kontroll med alt som skjedde av betydning. Derfor skjer denne sammensvergelsen mot Jesus midt på natten hvor en utvalgt gruppe kjører en forhastet prosess mot Jesus. Hvor folket sover og ikke får med seg hva som skjer.

Midt i dette står Jesus og tar stillestående i mot. Med en indre styrke, ro og klarhet om hva dette egentlig handler om. Hans rike er ikke av denne verden, da hadde hans soldater kjempet for han. Han er kommet for å vitne om sannheten. Hva er sannhet? spør så Pilatus.

SANNHET 1

Den første sannheten langfredag gir oss er ondskapens realitet i vår verden. Syndens følger er så ødeleggende og nedbrytende på utallige vis. Lidelsen så omfangsrik,

hjerteskjærende og meningsløs. Ondskaperen så hensynsløs og ustyrlig. Sannheten fra langfredag er blodig alvor for Gud. Det er ikke bare større eller mindre problemer for Gud. Det smerter han så inderlig. Og det er uforenlig med hans vilje for oss og sitt skaperverk. Sannheten fra langfredag er blodig alvor for oss alle. Fra baktalelse, sårende morsomheter på andres bekostning, og spisse albuer oss i mellom, til konflikt og hat mellom folk og ulike livssyn som slår ut i grufulle krigs- og terrorhandlinger. Fra vår manglende evne og vilje til å forstå hverandre og se hverandres behov, til et verdenssamfunn hvor noen av oss kan spise steik hver dag mens andre fortvilet ikke har noe å gi sitt døende barn. Fra overgrep mot barn i familiens lukkede rom til kynisk utnyttelse av kvinner og barn i en hel handelsindustri.

Dette er en grunnleggende sannhet om vår verden. Om våre liv. Om vår synd og skyld. Om det å være et sammensatt og selvopptatt menneske. Og menneskehet. Vi er i desperat behov for en helt som kan deale med dette.

SANNHET 2

Da er vi over på den andre sannheten som langfredag gir oss. En helt som dealer med ondskaperen i verden.

Jeg finner ingen skyld hos ham, er Pilatus sin rettmessige kommentar til jødene. Han som var uten synd og skyld gjorde Gud til synd for oss.

Se, her står deres konge, sier Pilatus like rettmessige til jødene som svarer med krav om korsfestelse. Innskriften Pilatus like fullt skrev var Jesus fra Nasaret, jødernes konge.

Jesus, uten skyld og vår konge, tar straffen for oss. Bar Abbas er den første for å kjenne det på kroppen. Stående ved siden av Jesus, skal en gå fri, den andre straffes med døden. Bar Abbas en opprører og morder, Jesus en konge uten skyld og synd. Valget er opplagt men heldigvis gikk det ikke sånn. Bar Abbas slippes fri. Jesus tar straffen og dør. Et bilde vi alle kan sette oss inn i. Jeg står ved siden av Jesus med mitt liv. En skal gå fri, den andre ta straffen for alt det onde ved å dø. Valget er opplagt men heldigvis er Guds frelse annerledes. Jesus tar straffen og dør mens jeg går fri.

Jesus er Guds og vårt påskelam som slaktes og en gang for alle tok straffen for all verdens synd og ondskap. Jesus er Guds og vårt påskelam som slaktes og en gang for alle sonet all verdens synd og skyld. Så vi kunne gå fri.

Når øverstpresten hadde fullført offertjenesten på den store årlige forsoningsdagen i Israels, sa han: "Det er fullbrakt". Forsoningen er komplett, den er fullstendig og alt er i orden igjen. Når Jesus dør sier han de samme ordene: "Det er fullbrakt!" Påskens helt har ordnet opp. Soningen er utført, skylden betalt. Komplette og fullstendig. Alt er i orden igjen.

Vår frihet og frelse var dyrekjøpt. Påskens store helt betalte en umåtelig høy pris. For ondskaperen og synden er ingen lek med ord, men blodig alvor i vår verden. Det var soningen også. Og den er fullbrakt.

Her er bibelteksten for langfredag

JESU LIDER OG DØR (Kap. 18–19)

Jesus blir tatt til fange

Da Jesus hadde sagt dette, gikk han ut sammen med disiplene sine. De gikk over Kedronbekken og inn i en hage som lå der. 2 Judas, han som forrådde ham, kjente også til stedet, for Jesus og disiplene hadde ofte kommet sammen der. 3 Judas hentet nå vaktstyrken og noen av overprestenes og fariseernes vaktmenn, og de kom dit med fakler, lamper og våpen.

4 Jesus visste om alt som skulle skje med ham. Han gikk fram og spurte dem: «Hvem leter dere etter?» 5 «Jesus fra Nasaret,» svarte de. «Det er jeg,» sier Jesus. Judas, han som forrådde ham, var også der sammen med dem. 6 Da Jesus sa: «Det er jeg», rygget de tilbake og falt til jorden. 7 Igjen spurte han: «Hvem leter dere etter?» «Jesus fra Nasaret,» sa de. 8 «Jeg har sagt dere at det er jeg,» sa Jesus. «Leter dere etter meg, så la disse andre gå!» 9 Slik skulle det ordet bli oppfylt som han hadde sagt: «Jeg har ikke mistet en eneste av dem du ga meg.»

10 Simon Peter hadde et sverd. Han trakk det, hogg etter øversteprestens tjener og kuttet det høyre øret av ham. Tjeneren het Malkos. 11 Men Jesus sa til Peter: «Stikk sverdet i sliren! Skulle jeg ikke tømme det begeret min Far har gitt meg?»

Jesus for øverstepresten. Peter fornekter

12 Vaktstyrken, kommandanten og jødernes vaktmenn grep nå Jesus, bandt ham 13 og førte ham først til Annas. Han var svigerfar til Kaifas, som var øversteprest det året. 14 Det var Kaifas som hadde gitt jødene det rådet at det var best om ett menneske døde for folket.

15 Simon Peter og en annen disippel fulgte etter Jesus. Denne andre disippelen kjente øverstepresten. Han kom inn på gårdsplassen foran øversteprestens bolig sammen med Jesus, 16 mens Peter ble stående utenfor ved porten. Disippelen som kjente øverstepresten, gikk ut og snakket med tjenestejenta som vaktet porten, så Peter fikk komme inn. 17 Da sa tjenestejenta til Peter: «Er ikke du også en av disiplene til denne mannen?» «Nei,» svarte han, «det er jeg ikke.» 18 Det var kaldt, og tjenerne og vaktene hadde tent et bål og sto og varmet seg ved glørne. Peter sto også og varmet seg sammen med dem.

19 Øverstepresten spurte nå Jesus ut om disiplene hans og om læren hans. 20 Jesus svarte: «Jeg har talt åpent for hele verden. Jeg har alltid undervist i synagoger og i tempelet, der alle jøder kommer sammen. Aldri har jeg talt i det skjulte. 21 Men hvorfor spør du meg? Spør heller dem som har hørt meg, om hva jeg har talt til dem. De vet hva jeg har sagt.» 22 En av vaktene som sto der, ga ham da et slag i ansiktet og sa: «Er det slik du svarer øverstepresten?» 23 Jesus sa til ham: «Hvis jeg sa noe galt, så før bevis for det! Men hvis det var sant, hvorfor slår du meg da?» 24 Så sendte Annas ham bundet til øverstepresten Kaifas.

25 Imens sto Simon Peter og varmet seg. Da sa de til ham: «Er ikke du også en av disiplene hans?» Men han nektet og sa: «Nei, det er jeg ikke.» 26 En av øversteprestens tjenere, en slektning av ham som Peter hadde hogd øret av, sier: «Så ikke jeg deg i hagen sammen med ham?» 27 Men Peter nektet igjen. Og straks gol hanen.

Jesus for Pilatus

28 Så førte de Jesus fra Kaifas til landshøvdingens borg. Det var tidlig på morgenen. Selv gikk de ikke inn i borgen; de ville ikke bli urene, for da kunne de ikke spise påskemåltidet. 29 Pilatus gikk da ut til dem og sa: «Hva er anklagen som dere fremfører mot dette mennesket?» 30 De svarte: «Var han ikke en forbryter, hadde vi ikke overgitt ham til deg.» 31 «Ta ham dere, og døm ham etter deres egen lov!» sa Pilatus. Men jødene svarte: «Vi har ikke rett til å ta livet av noen.» 32 Slik skulle det ordet bli oppfylt som Jesus hadde sagt da han ga til kjenne hva slags død han skulle lide.

33 Pilatus gikk da inn i borgen igjen, kalte Jesus til seg og sa: «Er du jødernes konge?»

34 Jesus svarte ham: «Sier du dette av deg selv, eller har andre sagt det om meg?» 35 «Er vel jeg jøde?» sa Pilatus. «Ditt eget folk og overprestene har overgitt deg til meg. Hva er det du har gjort?» 36 Jesus svarte: «Min kongsmakt er ikke av denne verden. Var min kongsmakt av denne verden, hadde mine menn kjempet for at jeg ikke skulle bli overgitt til jødene. Men min kongsmakt er ikke herfra.» 37 «Du er altså konge?» sa Pilatus. «Du sier at jeg er konge,» svarte Jesus. «For å vitne om sannheten er jeg født, og derfor er jeg kommet til verden. Hver den som er av sannheten, hører min røst.» 38 «Hva er sannhet?» sa Pilatus. Deretter gikk han igjen ut til jødene og sa til dem: «Jeg finner ingen skyld hos denne mannen. 39 Men dere har den skikk at jeg gir dere en fange fri til påske. Vil dere at jeg skal frigi jødenes konge?» 40 Da ropte de igjen: «Ikke ham, men Barabbas!» Men Barabbas var en røver.

Kapittel 19

PASJONGUDSTJENESTE LANGFREDAG Lørenskog kirke 21. mars 2008

Johannes 18,1 – 19, 30

INNLEDNING

I påsken møter vi mange gamle helter. I krim og påskenøtter f eks. Men episodene og nøttene er heldigvis nye. Påskens budskap gir oss også møte med gamle helter. Men episoden er ikke ny – heldigvis. Selv om vi har hørt den før og vet hvordan den ender og dermed har mistet mye av spenningen og nyhetens interesse, så er episoden heldigvis ikke ny. Episoden er gammel og velkjent. Men den er verdt å fortelle om igjen hvert år. Fordi den er så viktig, så avgjørende, så grunnleggende for oss. Påskens helter gir oss en og samme episode i flere akter, om livets store tema. I dagens akt, langfredag, handler det om synd og skyld, oppgjør og soning, tilgivelse og å gå fri.

BØNN

JESU LIDELSE OG DØD

Vi har hørt Jesu lidelseshistorie og død. Når vaktstyrken kommer for å arrestere Jesus og dramaet og lidelsene for alvor starter, står det: "Jesus visste om alt som skulle skje med ham". Jeg lurer på om ikke det må ha vært det verste for Jesus. Å vite om på forhånd alt som skulle skje.

Jesu lidelse og død rommer mange svik, mye brutalitet, maktkamp, og mye lidelse. Judas forråder han, selv om hans hensikt nok var å få Jesus opp som leder for et jødisk opprør. Peter banner til slutt på at han ikke kjenner Jesus. Pilatus vasker sine hender og skyver ansvaret for korsfestelsen over på jødenes opphisselse og ustoppelige krav.

Brutaliteten i piskingen og plagingen, vandring opp til Golgata, Via Dolorosa – smertens vei, bærende på tverrbejelken så langt han greide, og til slutt selve korsfestelsen, er voldsom. Pontius Pilatus var omtalt som et "standhatig, grusomt og ondt menneske". Og en leders tone og stil preger ofte hele hans organisasjon. Inkludert soldatene som utførte Pilatus ordre.

Maktkampen hadde mange nivåer. Pilatus opplevde ikke Jesus som en trussel. Han måtte bare løse jødenes opphisselse og krav så ro og orden ble opprettholdt. Så hans anseelse hos keiseren kunne bli styrket. Det er jødenes ledere og særlig prestene som kjenner seg truet av Jesus. Deres posisjon og tillit i folket. Ikke minst den mektige Annas-familien hvor

Annas selv, hans sønner og nå hans svigersønn, Kaifas, delte på å være øversteprest. Annas var uansett pater familias og hadde kontroll med alt som skjedde av betydning. Derfor skjer denne sammensvergelsen mot Jesus midt på natten hvor en utvalgt gruppe kjører en forhastet prosess mot Jesus. Hvor folket sover og ikke får med seg hva som skjer.

Midt i dette står Jesus og tar stillestående i mot. Med en indre styrke, ro og klarhet om hva dette egentlig handler om. Hans rike er ikke av denne verden, da hadde hans soldater kjempet for han. Han er kommet for å vitne om sannheten. Hva er sannhet? spør så Pilatus.

SANNHET 1

Den første sannheten langfredag gir oss er ondskapens realitet i vår verden. Syndens følger er så ødeleggende og nedbrytende på utallige vis. Lidelsen så omfangsrik, hjerteskjærende og meningsløs. Ondskapen så hensynsløs og ustyrlig. Sannheten fra langfredag er blodig alvor for Gud. Det er ikke bare større eller mindre problemer for Gud. Det smerter han så inderlig. Og det er uforenlig med hans vilje for oss og sitt skaperverk. Sannheten fra langfredag er blodig alvor for oss alle. Fra baktalelse, sårende morsomheter på andres bekostning, og spisse albuer oss i mellom, til konflikt og hat mellom folk og ulike livssyn som slår ut i grufulle krigs- og terrorhandlinger. Fra vår manglende evne og vilje til å forstå hverandre og se hverandres behov, til et verdenssamfunn hvor noen av oss kan spise steik hver dag mens andre fortvilet ikke har noe å gi sitt døende barn. Fra overgrep mot barn i familiens lukkede rom til kynisk utnyttelse av kvinner og barn i en hel handelsindustri.

Dette er en grunnleggende sannhet om vår verden. Om våre liv. Om vår synd og skyld. Om det å være et sammensatt og selvopptatt menneske. Og menneskehet. Vi er i desperat behov for en helt som kan deale med dette.

SANNHET 2

Da er vi over på den andre sannheten som langfredag gir oss. En helt som dealer med ondskapen i verden.

Jeg finner ingen skyld hos ham, er Pilatus sin rettmessige kommentar til jødene. Han som var uten synd og skyld gjorde Gud til synd for oss.

Se, her står deres konge, sier Pilatus like rettmessige til jødene som svarer med krav om korsfestelse. Innskriften Pilatus like fullt skrev var Jesus fra Nasaret, jødernes konge.

Jesus, uten skyld og vår konge, tar straffen for oss. Bar Abbas er den første for å kjenne det på kroppen. Stående ved siden av Jesus, skal en gå fri, den andre straffes med døden. Bar Abbas en opprører og morder, Jesus en konge uten skyld og synd. Valget er opplagt men heldigvis gikk det ikke sånn. Bar Abbas slippes fri. Jesus tar straffen og dør. Et bilde vi alle kan sette oss inn i. Jeg står ved siden av Jesus med mitt liv. En skal gå fri, den andre ta straffen for alt det onde ved å dø. Valget er opplagt men heldigvis er Guds frelse annerledes. Jesus tar straffen og dør mens jeg går fri.

Jesus er Guds og vårt påskelam som slaktes og en gang for alle tok straffen for all verdens synd og ondskap. Jesus er Guds og vårt påskelam som slaktes og en gang for alle sonet all verdens synd og skyld. Så vi kunne gå fri.

Når øverstepresten hadde fullført offertjenesten på den store årlige forsoningsdagen i Israels, sa han: "Det er fullbrakt". Forsoningen er komplett, den er fullstendig og alt er i

orden igjen. Når Jesus dør sier han de samme ordene: "Det er fullbrakt!" Påskens helt har ordnet opp. Soningen er utført, skylden betalt. Komplett og fullstendig. Alt er i orden igjen.

Vår frihet og frelse var dyrekjøpt. Påskens store helt betalte en umåtelig høy pris. For ondskaper og synden er ingen lek med ord, men blodig alvor i vår verden. Det var soningen også. Og den er fullbrakt.

Her er bibelteksten for langfredag

JESU LIDER OG DØR (Kap. 18–19)

Jesus blir tatt til fange

Da Jesus hadde sagt dette, gikk han ut sammen med disiplene sine. De gikk over Kedronbekken og inn i en hage som lå der. 2 Judas, han som forrødte ham, kjente også til stedet, for Jesus og disiplene hadde ofte kommet sammen der. 3 Judas hentet nå vaktstyrken og noen av overprestenes og fariseernes vaktmenn, og de kom dit med fakler, lamper og våpen.

4 Jesus visste om alt som skulle skje med ham. Han gikk fram og spurte dem: «Hvem leter dere etter?» 5 «Jesus fra Nasaret,» svarte de. «Det er jeg,» sier Jesus. Judas, han som forrødte ham, var også der sammen med dem. 6 Da Jesus sa: «Det er jeg», rygget de tilbake og falt til jorden. 7 Igjen spurte han: «Hvem leter dere etter?» «Jesus fra Nasaret,» sa de. 8 «Jeg har sagt dere at det er jeg,» sa Jesus. «Leter dere etter meg, så la disse andre gå!» 9 Slik skulle det ordet bli oppfylt som han hadde sagt: «Jeg har ikke mistet en eneste av dem du ga meg.»

10 Simon Peter hadde et sverd. Han trakk det, hogg etter øversteprestens tjener og kuttet det høyre øret av ham. Tjeneren het Malkos. 11 Men Jesus sa til Peter: «Stikk sverdet i sliren! Skulle jeg ikke tømme det begeret min Far har gitt meg?»

Jesus for øverstepresten. Peter fornekter

12 Vaktstyrken, kommandanten og jødernes vaktmenn grep nå Jesus, bandt ham 13 og førte ham først til Annas. Han var svigerfar til Kaifas, som var øversteprest det året. 14 Det var Kaifas som hadde gitt jødene det rådet at det var best om ett menneske døde for folket.

15 Simon Peter og en annen disippel fulgte etter Jesus. Denne andre disippelen kjente øverstepresten. Han kom inn på gårdsplassen foran øversteprestens bolig sammen med Jesus, 16 mens Peter ble stående utenfor ved porten. Disippelen som kjente øverstepresten, gikk ut og snakket med tjenestejenta som vaktet porten, så Peter fikk komme inn. 17 Da sa tjenestejenta til Peter: «Er ikke du også en av disiplene til denne mannen?» «Nei,» svarte han, «det er jeg ikke.» 18 Det var kaldt, og tjenerne og vaktene hadde tent et bål og sto og varmet seg ved glørne. Peter sto også og varmet seg sammen med dem.

19 Øverstepresten spurte nå Jesus ut om disiplene hans og om læren hans. 20 Jesus svarte: «Jeg har talt åpent for hele verden. Jeg har alltid undervist i synagoger og i tempelet, der alle jøder kommer sammen. Aldri har jeg talt i det skjulte. 21 Men hvorfor spør du meg? Spør heller dem som har hørt meg, om hva jeg har talt til dem. De vet hva jeg har sagt.» 22 En av vaktene som sto der, ga ham da et slag i ansiktet og sa: «Er det slik du svarer øverstepresten?» 23 Jesus sa til ham: «Hvis jeg sa noe galt, så før bevis for det! Men hvis det var sant, hvorfor slår du meg da?» 24 Så sendte Annas ham bundet til øverstepresten Kaifas.

25 Mens sto Simon Peter og varmet seg. Da sa de til ham: «Er ikke du også en av disiplene hans?» Men han nektet og sa: «Nei, det er jeg ikke.» 26 En av øversteprestens tjenere, en slektning av ham som Peter hadde hogd øret av, sier: «Så ikke jeg deg i hagen sammen med ham?» 27 Men Peter nektet igjen. Og straks gol hanen.

Jesus for Pilatus

28 Så førte de Jesus fra Kaifas til landshøvdingens borg. Det var tidlig på morgenen. Selv gikk de ikke inn i borgen; de ville ikke bli urene, for da kunne de ikke spise påskemåltidet.

29 Pilatus gikk da ut til dem og sa: «Hva er anklagen som dere fremfører mot dette mennesket?» 30 De svarte: «Var han ikke en forbryter, hadde vi ikke overgitt ham til deg.»

31 «Ta ham dere, og døm ham etter deres egen lov!» sa Pilatus. Men jødene svarte: «Vi har ikke rett til å ta livet av noen.» 32 Slik skulle det ordet bli oppfylt som Jesus hadde sagt da han ga til kjenne hva slags død han skulle lide.

33 Pilatus gikk da inn i borgen igjen, kalte Jesus til seg og sa: «Er du jødenes konge?»

34 Jesus svarte ham: «Sier du dette av deg selv, eller har andre sagt det om meg?» 35

«Er vel jeg jøde?» sa Pilatus. «Ditt eget folk og overprestene har overgitt deg til meg. Hva er det du har gjort?» 36 Jesus svarte: «Min kongsmakt er ikke av denne verden. Var min

kongsmakt av denne verden, hadde mine menn kjempet for at jeg ikke skulle bli overgitt til jødene. Men min kongsmakt er ikke herfra.» 37 «Du er altså konge?» sa Pilatus. «Du sier

at jeg er konge,» svarte Jesus. «For å vitne om sannheten er jeg født, og derfor er jeg

kommet til verden. Hver den som er av sannheten, hører min røst.» 38 «Hva er sannhet?»

sa Pilatus. Deretter gikk han igjen ut til jødene og sa til dem: «Jeg finner ingen skyld hos

denne mannen. 39 Men dere har den skikk at jeg gir dere en fange fri til påske. Vil dere at

jeg skal frigi jødenes konge?» 40 Da ropte de igjen: «Ikke ham, men Barabbas!» Men

Barabbas var en røver.

Kapittel 19

19

Pilatus grep nå Jesus og lot ham piske. [2](#) Soldatene flettet en krone av torner og satte den på hodet hans, og de la en purpurkappe om ham. [3](#) Så trådte de fram for ham og sa: «Vær hilset, jødenes konge!» Og de slo ham i ansiktet. [4](#) Pilatus gikk igjen ut av borgen og sa til jødene: «Jeg fører ham nå ut til dere for at dere skal forstå at jeg ikke finner noen skyld hos ham.»

[5](#) Så kom Jesus ut, og han bar tornekrone og purpurkappen. Pilatus sier til dem: «Se det mennesket!» [6](#) Men da overprestene og mennene deres fikk se ham, ropte de:

«Korsfest! Korsfest!» Pilatus sa: «Korsfest ham dere! Jeg finner ingen skyld hos ham.» [7](#) Jødene svarte: «Vi har en lov, og etter loven er han skyldig til å dø, fordi han har gjort seg selv til Guds Sønn.»

8 Da Pilatus hørte dette, ble han enda reddere. 9 Han gikk inn i borgen igjen og sa til Jesus: «Hvor er du fra?» Men Jesus ga ham ikke noe svar. 10 «Svarer du meg ikke?» sa Pilatus. «Vet du ikke at jeg har makt både til å gi deg fri og til å korsfeste deg?» [11](#) Jesus svarte: «Du hadde ingen makt over meg dersom den ikke var gitt deg ovenfra. Derfor har han som har utlevert meg til deg, større skyld.» 12 Etter dette ville Pilatus gi ham fri. Men jødene ropte: «Gir du ham fri, er du ikke keiserens venn. Den som gjør seg selv til konge, setter seg opp mot keiseren.»

Jesus blir dømt

13 Da Pilatus hørte dette, førte han Jesus ut av borgen og satte seg i dommersetet, som sto på et sted som heter Helleplassen, på hebraisk Gabbata. [14](#) Det var helgaften før påske, omkring den sjette time. Pilatus sier da til jødene: «Se, her er kongen deres!» [15](#) Men de ropte: «Bort med ham, bort med ham! Korsfest ham!» «Skal jeg korsfeste kongen deres?» spurte Pilatus. «Vi har ingen annen konge enn keiseren,» sa overprestene. 16 Da overga han Jesus til dem for at han skulle korsfestes.

Jesus blir korsfestet og dør

Så tok de Jesus med seg. 17 Han bar selv korset sitt og gikk ut til det stedet som heter Hodeskallen, på hebraisk Golgata. 18 Der korsfestet de ham, og sammen med ham to andre, en på hver side og Jesus mellom dem. 19 Pilatus hadde laget en innskrift og festet til korset. Den lød:

«Jesus fra Nasaret, jødenes konge.»

20 Siden stedet der Jesus ble korsfestet, lå nær byen, og innskriften var på hebraisk, latin og gresk, leste mange av jødene denne innskriften. 21 Jødenes overprester sa da til Pilatus: «Skriv ikke: 'Jødenes konge', men skriv: 'Dette er han som sa: Jeg er jødenes konge'.» 22 Pilatus svarte: «Det jeg skrev, det skrev jeg.»

23 Da soldatene hadde korsfestet Jesus, tok de klærne hans og fordelte på fire, én del til hver soldat. De tok også kjortelen. Men den var uten sømmer, vevd i ett stykke ovenfra og helt ned. [24](#) Da sa de til hverandre: «La oss ikke rive den i stykker, men kaste lodd om hvem som skal ha den.» Slik skulle dette ordet i Skriften bli oppfylt:

*De delte mine klær mellom seg
og kastet lodd om min kappe.*

Dette gjorde soldatene.

[25](#) Ved Jesu kors sto hans mor, morens søster Maria som var gift med Klopas, og Maria Magdalena. [26](#) Da Jesus så sin mor og ved siden av henne disippelen han elsket, sa han til sin mor: «Kvinne, dette er din sønn.» 27 Deretter sa han til disippelen: «Dette er din mor.» Fra da av tok disippelen henne hjem til seg.

[28](#) Jesus visste nå at alt var fullbrakt, og for at Skriften skulle bli oppfylt, sa han: «Jeg tørster.» [29](#) Det sto et kar der med eddikvin. De fylte en svamp med den, satte svampen på en isopstilk og holdt den opp til munnen hans. 30 Da Jesus hadde fått eddikvinen, sa han: «Det er fullbrakt!» Så bøyde han hodet og utåndet.